

Salonul de Iarnă al Medicilor la semicentenar

În 5 decembrie 1966, de Ziua Institutului de Medicină și Farmacie din Cluj, medicii-plasticieni, în frunte cu profesorii Dumitru Dumitrașcu și Ianos Szántai și asistați cu entuziasm de rectorul de atunci, profesorul Octavian Fodor, deschideau, la Casa de Cultură a Studenților, primul **Salon de iarnă**. Din 1971, Salonul se va muta în spațiul generos și elevat al Muzeului de Artă, păstrând, de câte ori acest lucru a fost cu putință, și bunul obicei al așezării în miezul Zilelor IMF/UMF. De amintit și că prima cronică plastică la Salon a fost semnată de profesorul Crișan Mircioiu, el însuși un pasionat al artelor. De-a lungul anilor, au expus pictură, grafică, sculptură, fotografie, artă decorativă **aproape 300 de medici și farmaciști** din toată țara, de la Cluj-Napoca și București la Baia Mare, de la Timișoara la Iași și Oradea, de la Brașov la Galați și Sibiu.

Așadar, *Salonul medicilor* împlinește anul acesta o jumătate de veac de existență. Nu neîntreruptă: din motive diverse, ținând de mersul vremurilor, Salonul nu numără și 50 de ediții. Anul acesta, cea de-a 46-a ediție va fi găzduită nu la Muzeul de Artă, ci la Galeriile de la **Casa Artelor** (Bulevardul Eroilor nr.16), în perioada 28 noiembrie – 9 decembrie 2016.

Vernisajul: **luni, 28 noiembrie, ora 13**. Vor vorbi: dr. **Vasile Radu**, dr. **Dan Breaz**, arh. **Ionel Vitoc**.

Vă invităm să admirați pasiunea pentru frumos a celor care, prin profesiune, se confruntă mai ales cu partea urâtă a vieții omenești, cu boala și suferința, dar și talentul, adeseori cu totul remarcabil, al expresiei lor plastice. O nouă expoziție vorbind despre diversitate/diferență și expresivitate.

Dr. **Laura Poantă**

*Toată viața (de până acum!) m-am înfiorat, privind înfricoșat șarpele încolăcind terifiant pocalul (sau sugrumând caduceul) în care își varsă otrava. Sub suveranitatea lor, medici și farmaciști, alți „conjurați” ai lui Hippocrate îndeplineau tainic, de neînțeles ritualuri îndreptate împotriva mea, a celorlalți copii. În „concupinajul” meu copilăresc cu natura am refuzat să cred că șarpele este boala, iar pocalul, starea de sănătate, de plenitudine a omului! Nu credeam că această etică maniheistă are atât, doar două alternative, boala și leacul. Cât de umană e boala și cât de „obscur” inuman, tratamentul ei! Vârsta, școala m-au învățat că „șarpele” nu este „drogul” (leacul), păcatul și nici pocalul nu este „panaceul” universal al vindecării omului. Iscușința stă în a alege și a constrânge forțele altfel divergente să lucreze împreună; „vraciul” care le domesticește, doctorul, „vede” forțele anarhice îndreptate împotriva ființei și „concentrează” efectul lor spre vindecarea răului. Proiectul psihologic al oricărei vindecări este un proces idealist prin care doctorul cenzurează trecutul maladiv al ființei și îi idealizează conținutul, neutralizându-i greșelile, eșecurile, ratarea. Aici, medicul împrumută uneltele artistului: nu înlocuiește stetoscopul cu pensula, nici bisturiul cu cuțitul de paletă, dar se întoarce la o practică a „bunei cuviințe” în cercetarea și reproducerea vieții, asumând-o ca pe o imensă necunoscută a firii, reconstruind prin robotica minții sale ideatica ei sfântă. Reconstruirea umanității prin artă este succesul oricărei vindecări. Intuitiv vorbind! Vă rog să mă contraziceți, spuneți-mi că medicina nu este estetică! Medicina nu este estetică, dar, atât cât poate, adaugă la „atelajul” ei prinusul estetic, adică înhamă toți caii spiritului: ai binelui, ai frumosului, ai moralității. Ea este, deci! Să nu-mi spuneți că doctorii n-au nevoie de pensulă și daltă, cel puțin în practica „discretă” a meseriei lor! Și... de ce n-ar face și din aceasta o... glorie? (dr. **Vasile Radu**)*